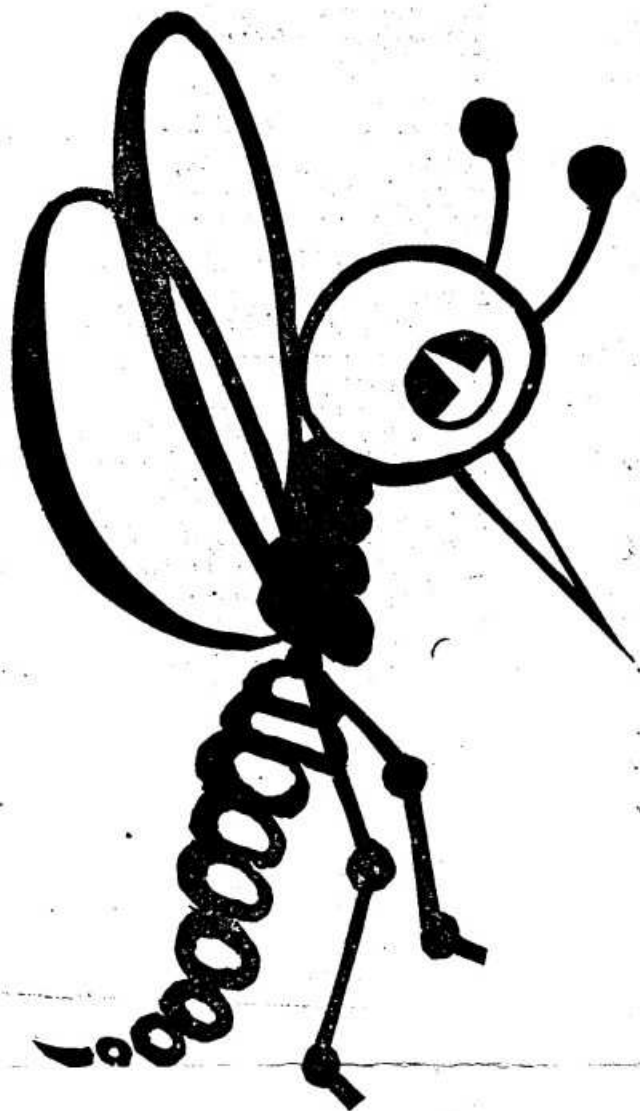

Kornický Komár

SILVESTR
1945

Den, kdy svět Hitlera zbaven,
v naší obci byl také oslavěn.
Sešla se tu pěkná společnost,
která do oslavy měla chuti dost a dost.

Veselost tu byla hojná,
u konce že už je vojna!
Pánové si tiskli pěkně pravice —
také pronášeli hlučné zdravice,
aby Hitler za své „zásluhy“,
v botách, na nichž nosil ostruhy,
rovnou cestou z Norimberku
vletěl k čertům do herberku.

Po vsi chodil každý sem a tam,
děj celý však není všedněm znám.
Proto některé z těch novin
pokud možno stručně vám zde povím.

Když poznali, že je čas jít domů,
nohy selhávaly mnohým, zvláště
jednomu . . .

Byl to problém velmi těžký
dostati se domů pěšky.
Znenáhla však mnohých paží síla
k posteli ho strčil, čimž jej zachránila.
Jelikož však nebyl pánem vteřin,
nevěděl hned,
jak se dostat do svých peřin!

Probudiv se, radost měl, když slyšel,
že v tom podniku společník a přítel
těžké prožil okamžiky,
sotva stačil mrkat na knoflíky.
Věřte, že to není žádná fráse,
přišlo to tak rychle jak invase.
Do rozpaků nepřišel náš hrdina řka:

»Co by lidé vlastně chtěli?
Mně přibýlo aspoň k zeli —
tak co se jim pořád zdá?«

Později pak oba společníci
vyslovili tuto definici:
aby vždy při každé slávě,
až jim to zas „stoupne k hlavě“,
vyšlo se vstříc jejich tužbám
a nějaké spací kupé
bylo jim též k službám — — —

Dva nimrodi velmi dobře známí
jsou tu jistě někde mezi Vámi,
jeden z nich byl kdysi fešný dragoun,
do Němcie si vyšli na hon.

Den byl jasný a vzduch velmi čistý,
to by mohl býti ušák skoro jistý.
Cestou dělali si samé plány,
jaké budou dávat rány.

A já si tu bouchačku na rameno vzal,
abych to těm ušákům do kožicha dal.

Po honě se jeden s druhým svěřil,
kdyby býval trochu lépe měřil,
rozhodně že mohl býti králem,
což bylo vždy jeho ideálem.

Byla z toho jenom velká žízeň,
která jim přinesla samou trýzeň.
Po butelce každý honem sáhnul,
aby sucho v krku spláchnul.

A já si tu butelu do náruči vzal,
abych na ty ušáky dlouho vzpomínal.
S cestou domů velkou starost měli,
že se budou smekat — to věděli.
Objednali sobě izvozčička,
jak on jezdí, každý o něm říká,
sednout si a nebo šlapat, to je rozdíl.
Náhodou se jeden kdesi zpozdil,
proto musel domů pěšky zpátky,
ten druhý si sedl na omlatky.

Já se na ty omlatky jak s letadla snes,
abych si pak do peřin doma ještě vlez'.

Známy známého když někde potká,
za řeči se zeptá na zdraví,
co ke konci a po válce
lidem pletlo hlavy,
tu vám řekne, že to byla vodka.

Jedněm dopomohl: k pěkné krávé,
druhému zas k opici v hlavě.
Po pravdě však říci se musí,
paní nejvíc — že blažili Rusi.

Jezdit každý dobře uměl,
našinec by strachy umřel.
Mladého ještě dosud strýčka
odnesl to kočár, ba i bryčka.

Šrum, šrum, po asfaltě
kráčí v ženském šatě
jakýs obr tělnatý.
Plece k zemi níží,
na bedrách mu tíží
hrozný ranec hranatý.

Nakoupila si, ach,
po Němcích z Litrbach
šaty, boty, šicí stroj.
Po dvacet let směle
může žít vesele.

Hoj — a hoj — a hoj — a hoj!

Jeden občan uznal, že je život těžký,
musí-li se člověk plahočit jen pěšky.
Proto ten svůj motor ostře roztáčí,
že mu u vrat prostor ani nestačí.
Rychlosti tam stále strká,
jak uhání — každý mrká!

Zatáčky on pěkně řeže,
přítom sem tam holku svezí.
Výfuk funguje mu diskretně,
k holce hovoří pak moc vzletně:

„Teď pojedem jako vítr,
byť to stálo — štávy litr ...“

Pozor na srdce však,
pasažerko milá,
abyste ho při tom neztratila!

Mládenci, kteří by zasloužili pár facek,
volat chodili na holku z čísla dvacet.
Přemýšleli, chlapi milí,
jak by si ji naklonili.

Námahá jejich byla tak ohromná,
ona však stále byla neoblomná.
Dělali jí všechno možné pomyslení,
že to nebylo ani k vydržení.

Zkusili pěkně dvojhlasně zpívat,
že ji to nebude tolik omrzívat.
Naděje marná však její byla,
za krk voda se jí lila — — —

Za stolem „obrázky“ čiperně míchal,
do hry byl zabrán, že sotva dýchá.
Nebyl z těch, kdož by se
hned všeho lek',
proto sám nečekal takový flek!

Myslí si asi, že chvíli vyčká,
leč výpočet zpletla mu jeho polovička.
Přišla sem tak trochu víc nežli zhurta
a tím mu zkazila pěkného „durcha“.

Ze strachu, aby ho hráci nepumpí,
vyházel ve hře všechny své trumfy.
Proto se nedivil pražádný z nich,
že tímhle prohrál poslední čtyř.

Soutěžení v naší malé dědině
mělo vždycky dobrou půdu,
zajímalo podnikavé jedince,
jenže někdy měli smůlu.
Jeden z nich — toť pravda jistá,
byl horší než alchymista.
Na injekce zřídil výrobu
a to z domácího syrobu.

Metodu tak zdokonalil,
že pak sobě i těm druhým nalil.
Reklamu si velmi pěknou získal,
jenže si tím také něco spískal.

Po jedné várce se těšil
na pěknou náladičku,
proto dal injekci vychladit pod lavičku.
Zjistil však v hrůze a vytržení,
že pod tou lavičkou vůbec nic není.

Den, kdy svět Hitlera zhaven,
v naší obci byl také oslaven.
Sešla se tu pěkná společnost,
která do oslavy měla chuti dost a dost.

Veselost tu byla hojná,
u konce že už je vojna!
Pánové si tiskli pěkně pravice —
také pronášeli hluchně zdravotice,
aby Hitler za své „zásluhu“,
v botách, na nichž nosil ostruhy,
rovnou cestou z Norimberku
vletěl k čertům do herberku.

Po vsi chodil každý sem a tam,
děj celý však nebyl všichniem znám.
Proto některé z těch novin
pokud možno stružně vám zde povím.

Když poznali, že je čas jít domů,
nohy selhávaly mnohým, zvlášť
jednomu ...

Byl to problém velmi těžký
dostati se domů pěšky.
Znenáhla však mnohých paží síla
k posteli ho strčil, čímž jej zachránila.
Jelikož však nebyl pánem vteřin,
nevěděl hned,
jak se dostat do svých peřin!

Probudiv se, radost měl, když slyšel,
že v tom podniku společník a přítel
těžké prožil okamžiky,
sotva stačil mrkat na knoflíky.
Věřte, že to není žádná fráse,
přišlo to tak rychle jak invase.
Do rozpaků nepřišel náš hrdina řka:

„Co by lidé vlastně chtěli?
Mně přibýlo aspoň k zeli —
tak co se jim pořád zdá?“

Později pak oba společníci
zysločili tuto učňovskou
aby vždy při každé slávě,
až jim to zas „stoupne k hlavě“,
vyšlo se vstříc jejich tužbám
a nějaké spací kůpě
bylo jim též k službám — — —

Na našeho svěťce Jiří
lezou z země žaby, štíři.
Sotva uschne trochu zem,
všedno spěchá z domu ven.

Ráz a dva a tři a čtyři
k Nedošinu křepce míří
z Kornic parta mladíků
seřazených do šiku.

Neříkám vám žádné frašky!
Měli s sebou čtyři flašky
svého domácího moku
schovaného ve tlumoku.

Cestou stále upíjeli,
aby lepší kuráž měli.
A když přišli na místo,
kráčeli už nejisto.

Na „Žabárně“ popíjeli,
z Němčic pannu uviděli.
Se všemi si přítukla,
na jednoho zvlášť mrkla.

Byl to mladík nezkušený,
pro ni jako by stvořený.
Jenom jednu vadu měl,
že na mandle moc trpěl.

A ty mandle — věřte, milí,
poctivost mu zachránily!
Přišel domů — pozdě sic —
čistý k mámě do Kornic.

Ve městě když jednou meškal,
ruku jaksi pořád těžkal,
svoji ženě, přijda domů, pravil,
že mu tam někdo poradil,
do krku si pšdnout injekci,
po té že se mu hned ulehčí.

Suché že měl právě pysky,
účinek aby byl spíše jistý,
raději si vzal dvě zrovna,
tato dávka
že se nezdá býti dosti skrovná.

Je-li to pravda, nebo jen žertík,
to by vám líp moh' říť pan Hertík.

Měsíc na obloze
když se chtěl vyhoupnout,
nás fešák ženitbou chtěl sfouknout;
vykračoval — jak povinnost káže,
když mládenci holka vzkáže.

Ani nevěřil, že tak brzy byl na místě,
odkašlal si a za kliku vzal nejistě.
Vědom si však, že bez kuráže
ve světě se nic nedokáže,
přednesl jí svoje přání,
že přišel jako na pozvání,
neč ce dále žítí jako mládenec,
třebas byl červený jako mravenec.

Její odpověď však jinak
než on čekal — zněla,
že si ještě rozmyslí, jak by asi chtěla,
s poukazem na to, že někomu nabíd',
aby se to nikdo nedověděl,
že se bude snažit.

Jedna paní — věřte lidé,
dosti silná v obětí,
do města se pro kalhoty
jednoho dne rozletí.

Všim však auto — jak to byvá —
šups — a už je před nosem!
Škubla sebou, něco luplo —
selka leží pokosem.

Čert vem všechny medicíny
a s nimi též doktory!
Nemoc spurně v noze sedí
jako by všem na vzdory.

Náhle selka — slyšte, lidé,
volá chutě ze vsedi sil:
„Léčení mně nepomohlo,
Silvestr mne uzdravil!“

Básníka dnes básně živí,
sedláka zas dobytek.
Krávu poslal na vdávání,
aby zvětšil majetek.

Pyšně domů Plavka kráčí,
Němkyně ji provází.
Náhle sebou mocně škubne
před Jílkovi na hrázi.

Mocným krokem cestu krátí,
přiletí až do dvora.
Němkyně si zlostně brouká:
„Však jen počkej, potfora!“

Vážně to hned sedlák rozhod:
„Když jsi, takhle, Plavko, „fest“,
povezeš mě s Fuksem v kárce
do Bučiny na „Švajnfest“.

Pak ti přejdou všechny „figle“,
ba i chuť na vdávání!
Hegrová má od té chvíle
v noze suché lámání.